

Dr hab. Mieczysław Morawski, prof. UE we Wrocławiu

Wrocław, 29.12.2017 r.

Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu

Wydział Ekonomii, Zarządzania i Turystyki

Katedra Nauk o Przedsiębiorstwie

Recenzja

rozprawy doktorskiej mgr Agnieszki Kamińskiej

pt. „Polityka informacyjna uczelni publicznej – ujęcie modelowe”

napisanej pod kierunkiem naukowym

dr hab. inż. Janusza Zawiły-Niedźwieckiego, prof. PW

Formalna podstawa opracowania recenzji

Formalną podstawę opracowania recenzji stanowi Uchwała Rady Wydziału Zarządzania i Inżynierii Produkcji Politechniki Łódzkiej na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2017 roku. Przedmiotem recenzji jest rozprawa doktorska mgr Agnieszki Kamińskiej zatytułowana *Polityka informacyjna uczelni publicznej – ujęcie modelowe*. Promotorem pracy jest dr hab. inż. Janusz Zawiła-Niedźwiecki, prof. PW. Ocena rozprawy doktorskiej dokonywana jest w celu określenia: 1) w jakim stopniu dzieło stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, 2) czy praca wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie nauk o zarządzaniu, 3) czy praca dowodzi posiadania przez kandydata do stopnia doktora umiejętności samodzielnego prowadzenia badań naukowych.

Ogólna charakterystyka zawartości rozprawy

Recenzowana praca doktorska liczy 255 stron, składa się – w części merytorycznej – ze streszczenia w języku polskim i angielskim, wprowadzenia, czterech rozdziałów oraz zakończenia. Rozdziały dotyczą następujących zagadnień i ustaleń: przedstawienie na podstawie literatury specyfiki uczelni publicznej kształtowanej przez złożony wieloczynnikowy kontekst kulturowy, historyczny, prawno-organizacyjny i rynkowy (rozdział 1.), zidentyfikowanie czynników determinujących funkcjonowanie polityki informacyjnej uczelni wyższej, które określiły odrębność i specyfikę badanych obiektów, a

jednocześnie stały się asumptem do zaproponowania przez autorkę zmian w dotychczasowym szeroko pojętym systemie komunikacyjnym (rozdział 2.), uporządkowanie wiedzy dotyczącej polityki informacyjnej jako podstawy do skonstruowania modelowego ujęcia polityki informacyjnej uczelni publicznej (rozdział 3.), przedstawienie funkcjonowania polityki informacyjnej uczelni w ujęciach modelu scentralizowanego oraz zdecentralizowanego (rozdział 4.). Ponadto w strukturze pracy mieści się załącznik zawierający opis badań, bibliografia oraz spis rysunków i tabel, zawierający 5 rysunków i 2 tabele. Objętość wymienionego załącznika, stanowiącego istotną część pracy, wynosi 84 strony. W bibliografii wymieniono 239 pozycji literaturowych, będących drukami zwartymi, w tym 34 pozycje w języku angielskim. Pozycje literaturowe przywołane w rozprawie w większości zostały wydane w ciągu ostatniej dekady. Ponadto wyszczególniono 38 dokumentów pochodzących ze źródeł internetowych, 6 aktów prawnych, norm i zarządzeń oraz 18 innych dokumentów, w tym raporty, programy i strategie uczelni.

Struktura pracy nie budzi zastrzeżeń, wysoko oceniam spójność i logikę wywodów, w całości podporządkowanych realizacji celu pracy. Układ pracy jest logiczny, merytorycznie uzasadniony, umożliwia zrozumienie toku rozumowania Autora. Na podkreślenie zasługuje umiejętność syntetycznego zrelacjonowania i uwypuklenia osiągnięć badawczych poszczególnych rozdziałów, w postaci wyodrębnionych w tekście *podsumowań*. Należy także zauważyć, że *Wprowadzenie* do rozprawy jest odpowiednio ustrukturalizowane, doskonale spełniając przypisaną mu rolę brewiarza przyjętych przez Autorkę założeń postępowania badawczego. W sposób zwięzły i precyzyjny sformułowano przesłanki podjęcia tematyki, cele pracy, problem badawczy, metody badań oraz strukturę pracy. Lektura 10 stron *Wprowadzenia* pozwala zwięzle i dokładnie określić problematykę rozprawy.

Dobór przedmiotu badań, problemu badawczego i pytań badawczych, celu pracy i metod badawczych

Problematyka dotycząca polityki informacyjnej uczelni publicznych jest aktualna i ważna z punktu widzenia sprawności realizacji celów statutowych szkół wyższych. Uzasadnienie jest tym większe, iż są odnotowywane i komentowane różne niedociągnięcia czy zaniechania w ośrodkach akademickich. Doktorantka czyni z polityki informacyjnej centralną kategorię pojęciową i zarazem motyw przewodni swojej dysertacji, udanie łącząc i kojarząc różnorodne elementy organizacyjnej rzeczywistości uczelni wyższej, w tym: strategię, komunikację, zarządzanie wiedzą, marką, podejście do interesariuszy, społeczną odpowiedzialność

organizacji i wiele innych kwestii, żywotnie związanych z funkcjonowaniem uczelni. Połączenie tych wszystkich zagadnień w jeden kontekst badawczy budzi uznanie. Autorka kreśląc przemiany dokonujące się w otoczeniu prawnym, społecznym, politycznym, czy nawet cywilizacyjnym uczelni (gdymowa jest o gospodarce opartej na wiedzy), ukazuje złożony, a jednocześnie dynamiczny kontekst zmian. Dynamiczne uchwycenie kontekstu jest rezultatem na pewno dużego wysiłku badawczego Autorki, tak, jeśli chodzi o badania empiryczne, jak i studia literaturowe.

Warto podkreślić, iż problem badawczy Autorka wywodzi nie tylko z dostrzeżonej w literaturze luki badawczej, ale w równej mierze z poczynionych obserwacji, wynikających z zaangażowania zawodowego w realizację efektywnej polityki informacyjnej jednej z uczelni. Wyliczone przez autorkę obserwacje (s.8-9) są przekonujące, trafnie odzwierciedlając autentyczne problemy i trudności prowadzenia polityki informacyjnej przez uczelnie w Polsce, np. niejednorodne i niespójne z misją modele informacyjne, przypadkowy dobór stosowanych narzędzi, niejasny zakres nadzoru nad polityką i przepływem informacji, brak standaryzacji reguł przekazu informacji, zaniedbania w zakresie informatyzacji. Oczywiście Autorka nie wymienia wszystkich istniejących problemów, co zresztą byłoby niepotrzebne, wskazane są wystarczającym powodem podjęcia wybranej problematyki. Warto zauważyć, że prace rygorowe w dyscyplinie nauk zarządzania winny wnosić wartości poznawcze i praktyczne, dostrzegać istotę zjawisk i procesów i podejmować próby ich rozwiązania na wyższym stadium efektywności, co też Autorka czyni w dysertacji. Uważam, iż w ogólnej ocenie recenzowana praca w stopniu bardzo dobrym sprostała tym podstawowym wymogom. Kolejne punkty niniejszej recenzji są rozwinięciem tej konstatacji.

Autorka słusznie stwierdza, że współczesne uczelnie publiczne potrzebują – adekwatnego do dynamicznych zmian – modelu polityki informacyjnej, ukształtowanego pod kątem zarządzania strategicznego, który zarazem będzie narzędziem realizacji ważnych procesów komunikacji, w tym komunikowania misji uczelni. Opracowanie efektywnego modelu polityki informacyjnej opartego na wykoncypowanych zasadach stanowiło – moim zdaniem - nie lada wyzwanie. Wymagało bowiem całościowego, a jednocześnie – w polskich warunkach – oryginalnego podejścia do zasad i mechanizmów funkcjonowania tworzonego systemu. Uczelnie, które wprowadzą taki model skutecznie poradzą sobie z wyzwaniami cywilizacyjnymi, jakie niesie gospodarka oparta na wiedzy. Po pierwsze, już wprowadzenie odpowiedniego systemu informacyjnego wymaga stworzenia przemyślanej strategii,

partycypacji i zaangażowania wielu pracowników, odpowiedniej komunikacji, po drugie prowadzenie właściwej polityki informacyjnej wymaga ciągłego doskonalenia, wprowadzenia wielu zmian w organizacji i zarządzaniu uczelnią. A zatem nowoczesna sprawna polityka informacyjna oznacza wprowadzenie istotnych przeobrażeń w funkcjonowaniu uczelni. Problem badawczy w recenzowanej pracy ma oryginalny charakter i został przez autorkę zdefiniowany w sposób właściwy, a brzmi on następująco: określenie determinant skuteczności, sprawności i efektywności całościowej polityki informacyjnej uczelni publicznej oraz zarządzania nią (s.14).

Celem pracy jest opracowanie modelu oraz zasad formułowania i praktykowania polityki informacyjnej uczelni publicznych (s.14). Tak zdefiniowany cel został rozwinięty w postaci pięciu celów szczegółowych, dotyczących ustalenia stanu wiedzy w zakresie istoty polityki informacyjnej, usystematyzowania determinant prowadzenia tejże polityki, ustalenia stosowanych podejść w realizacji polityki informacyjnej, zaprojektowania modelu polityki informacyjnej oraz zasad jej praktykowania (s.14). Przyjęty zbiór celów tworzy powiązany ze sobą logiczny proces badawczy, wsparty ponadto przez adekwatnie sformułowane pytania badawcze (s.15).

W dysertacji przyjęto strategię triangulacji, czyli łączenia w jednym badaniu różnych metod i narzędzi badań. Niewątpliwie uczyniło to przeprowadzone badania pełniejszymi i wszechstronniejszymi. Egzemplifikacją wszechstronności badań są na przykład opracowane, w toku badań i analiz, praktyczne zasady formułowania polityki informacyjnej (s. 93-97). Odnoszą się one do wszystkich najważniejszych obszarów oddziaływania polityki informacyjnej w uczelni publicznej, w tym autotelicznych wartości, strategii, społecznej odpowiedzialności, transparentności informacyjnej i innych. Praca oparta jest na dokładnie ustalonym przebiegu procesu badawczego. Jego kolejne punkty przybliżają badacza do ostatecznych ustaleń. Wykorzystano różnicowane metody i narzędzia badań. Poza przeprowadzoną kwerendą biblioteczną, posłużono się wywiadami pogłębionymi, badaniami uczestniczącymi, studium przypadku oraz wykorzystano indukcję niezupełną. Autorka dobrała reprezentatywną próbę badawczą, opartą na czołowych polskich uczelniach i wybranych uczelniach zagranicznych. W sumie badaniami objęto siedem polskich uczelni publicznych (badania pilotażowe i badania główne, s.158-220), trzy publiczne uczelnie zagraniczne oraz jedną polską uczelnię prywatną (badania dodatkowe, s.221-235). Dokonano ustalenia prowadzonej polityki informacyjnej poprzez odniesienie się do praktycznych

rozwiązań badanych uczelni, między innymi w zakresie strategii, w tym sformułowanej misji oraz marki i wizerunku uczelni.

Praca jest głęboko zakorzeniona w literaturze przedmiotu. Z uznaniem odnoszę się do umiejętności połączenia różnych obszarów tematycznych, dla których spoiwem jest polityka informacyjna uczelni publicznej. Różnorodność zagadnień, problemów i wyzwań, tak pochodzących z przeszłości, jak i teraźniejszych i odnoszących się do niedalekiej przyszłości, przedstawionych w pracy, wskazuje na umiejętność analizy literatury, wyboru kluczowych obszarów uwarunkowań oraz ich wzajemnych powiązań i odniesień. Jest wreszcie dowodem erudycji Autorki.

Wnioski końcowe sformułowane z wykorzystaniem metody indukcji niezupełnej mają jedynie charakter uprawdopodobniający, stąd mamy do czynienia jedynie z pewnym stopniem prawdopodobieństwa prawdziwości wniosku.

Ocena merytoryczna pracy

Oceniając zawartość merytoryczną poszczególnych rozdziałów chciałbym zaznaczyć, iż prowadzona przez Doktorantkę narracja jest oparta na bogatej literaturze przedmiotu oraz na istniejących regulacjach prawnych dotyczących szkolnictwa wyższego. Ponadto Autorka odwołuje się do przypadków przebadanych przez Nią uczelni, umiejętnie powołując się na charakterystyczne rozwiązania stosowane w analizowanych jednostkach.

W rozdziale pierwszym Autorka – analizując współczesne trendy rozwojowe, powołując się na literaturę przedmiotu, umiejętnie prezentuje skomplikowany obraz uczelni publicznej, wewnątrz której i na zewnątrz, w środowisku interesariuszy, ścierają się dwie przeciwstawne poglądy na wiodącą rolę uczelni: tradycyjną, przechowującą wartości kultury i rynkową, zorientowaną na konkurencję i świadczenie usług otoczeniu. Rodzi to wiele dylematów oraz wyzwań cywilizacyjnych z tym związanych. Na tle prezentowanej dyskusji, odwołuje się do konkretnych przykładów i rozwiązań badanych uczelni, np. analizując ich misję. Autorka dostrzega i omawia skomplikowaną naturę uczelni jako podmiotów publicznych, stawiane im wymagania i oczekiwania, wielość zadań przez nie realizowanych. Ciekawym wątkiem jest próba wskazania na ile w uczelni publicznej, będącej częścią administracji publicznej, możliwe jest stosowanie rozwiązań swoistych dla koncepcji organizacji uczącej się, dobrego rządzenia (*good governance*) czy współzarządzania (s.30-31). Zgadzam się z wnioskiem

Autorki, podsumowującej pierwszy rozdział, iż polityka informacyjna powinna wynikać z misji uczelni i być częścią jej strategii (s.40). Podkreślając znaczenie także innych kluczowych czynników, to jest kultury organizacyjnej i procesów komunikacji, Autorka dowiodła umiejętności prawidłowego rozumowania i wyciągania wniosków.

Rozdział pierwszy stał się punktem wyjścia i podstawą do usystematyzowania i scharakteryzowania determinant polityki informacyjnej uczelni publicznej w rozdziale drugim. Wysoko oceniam zawartość merytoryczną tego rozdziału przez pryzmat wykazanej zdolności ukazania polityki informacyjnej w jej systemowej złożoności, a przez to konieczności objaśnienia roli procesów komunikacyjnych, jako części tej polityki i wzajemnych wynikających stąd zależności. Wydaje się jednak, że wnioski wynikające ze znaczenia komunikacji w polityce informacyjnej należało wypunktować (s.59-60). W holistyczny kontekst prowadzonych badań wpisuje się przeprowadzona w pracy analiza znaczenia interesariuszy uczelni publicznej. Autorka słusznie zauważa, że interakcje z interesariuszami są często przez uczelnie niedoceniane lub po prostu bagatelizowane (s.62), co może wynikać z niedostatecznego myślenia systemowego w zarządzaniu uczelniami publicznymi. Dlatego konieczne jest stworzenie efektywnego modelu polityki informacyjnej, w którym uwzględnić się będzie zidentyfikowane oczekiwania interesariuszy (s.65). Niewątpliwie pomocne w identyfikowaniu innych czynników determinujących politykę informacyjną uczelni było przywołanie w rozdziale drugim historycznych modeli zarządzania uczelniami oraz problematyki społecznej odpowiedzialności uczelni. Podsumowując rozdział drugi, dokonano usystematyzowania zidentyfikowanych determinant w 3 głównych obszarach: działalność dydaktyczna, działalność naukowa oraz współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym (s.83).

Rozdział trzeci dotyczy modelowego organizowania polityki informacyjnej uczelni. Zgadzam się, że w kształtowaniu prawidłowej polityki informacyjnej pierwszoplanowe znaczenie ma strategia (s.84), określająca zasadnicze wybory i sposób ich realizacji. Podobnie istotną rolę w tym względzie ma podejście do zarządzania marką i tworzenie spójnego wizerunku. Jest to tym bardziej pożądane, gdyż uczelnia publiczna z zasady jest miejscem ścierania się celów i interesów, i dlatego potrzebne są metody i narzędzia kreujące spójność intencji, działań i efektów. Sądzę, że niekiedy Autorka nazbyt szczegółowo rozpatruje tak podstawowe i ogólnie znane pojęcia, jak: marka (s. 85-86), dane, informacja i wiedza (s.98-99). W innym miejscu umiejętnie wplotła przypadek jednej z badanych uczelni,

wskazując na jej działania w odniesieniu do kreowania marki (s. 87-90). Podoba mi się przyjęcie orientacji procesowej w ujmowaniu struktury polityki informacyjnej, co zostało zaprezentowane graficznie w postaci modelu (rys. 1, s. 102) i następnie umiejętnie rozwinięte w charakterystyce etapów procesu formułowania i praktykowania polityki informacyjnej (s.103-105). Właściwym dopełnieniem zaprezentowanego modelu są zagadnienia dotyczące organizacji i narzędzi prowadzenia polityki informacyjnej uczelni (s.107-112). Z badań przeprowadzonych przez Autorkę wynika, że w praktyce organizacji prowadzenia polityki informacyjnej uczelni mamy do czynienia z silnym, formalno-ustawowym umocowaniem rektorów wobec wyraźnych tendencji do decentralizacji, w wyniku presji tradycyjnych poglądów o autonomii wydziałów (s.108). Dostrzeżone przez Autorkę pola konfliktów świadczą o rzetelności przeprowadzonych badań, prowadzących do trafnych, prawdziwych wniosków. Chciałbym również podkreślić trafną, odpowiadającą badaniom empirycznym Autorki i przeprowadzonym studiom literaturowym, diagnozę stanu prowadzonej polityki informacyjnej na uczelniach publicznych w Polsce, w niewielkim stopniu scentralizowaną, zdecydowanie zdecentralizowaną, przede wszystkim zwyczajową i przypadkową (s. 113). Pewne zaskoczenie budzi niewyróżnienie wśród klasyfikowanych narzędzi polityki informacyjnej tradycyjnych mediów: prasy, radia i telewizji (s.110), aczkolwiek w innym miejscu Autorka wspomina o wykorzystywaniu tradycyjnych papierowych publikacji (s.111).

Rozdział czwarty zawiera rozważania Doktorantki, oparte na studiach literaturowych, przeprowadzonych badaniach empirycznych w uczelniach publicznych oraz własnych przemyśleniach a odnoszące się do wyboru modelu scentralizowanego lub zdecentralizowanego. Każdy z nich ma swoje wady i zalety z punktu widzenia prowadzenia polityki informacyjnej. Efekty modelu scentralizowanego są wyraźnie widoczne w przypadku trzech badanych uczelni zagranicznych (s.121). Doktorantka rekomenduje, aby większość z procesów w obszarze wizerunku, promocji i PR odbywała się pod ścisłym nadzorem rektora, co wymagałoby m.in. wsparcia w postaci rozbudowanej infrastruktury informatycznej (s.123). W porównaniu z rozwiązaniami decentralizacyjnymi, w których mamy do czynienia ze „zorganizowanym chaosem”, wywoływanym przez brak uzgodnień między poszczególnymi organami uczelni publicznej, deklaracjami nieznajdującymi pokrycia w działaniach, rozwiązania koncentracji zarządzania w rękach rektora i podległych mu komórek oraz określenia zakresu zarządzania i autonomii wydziałów i dziekanów, w tym w zakresie dydaktyki wydają się pragmatyczną alternatywą (s.126). Używając słów Doktorantki, „(...) *racjonalne formy przybierają postać strategicznej centralizacji (w zakresie kierunków i*

7

zasad) oraz operacyjnej decentralizacji (w zakresie swobody w ramach granic wyznaczonych przez strategiczną centralizację)” (s.133). Ciekawą propozycją o charakterze uzupełniającym jest koncepcja modelu dojrzałości polityki informacyjnej uczelni (s.127 i nast.) oparta na pięciu poziomach. Wprawdzie opisane poziomy mają raczej charakter wytycznych działania, w mojej jednak ocenie posiadają zbyt ogólną charakterystykę.

Podsumowując sporządzoną ocenę rozdziałów, oceniam je wysoko pod względem merytorycznym. Praca doktorska mgr Agnieszki Kamińskiej stanowi indywidualny i oryginalny wkład w problematykę zarządzania polityką informacyjną (jej modelowania i praktykowania) w uczelniach publicznych. Szczególnie chciałbym podkreślić następujące cechy-walory opracowania:

1. Podjęcie oryginalnego w polskich warunkach i zarazem ważnego i aktualnego problemu badawczego, którego rozwiązanie jest wkładem Autorki w nauki o zarządzaniu, w zakresie modelowania polityki informacyjnej uczelni publicznych.
2. Zachowanie ciągłości myślowej w każdym kolejnej części pracy, której wcześniejsza faza była przygotowaniem poznawczym i koncepcyjnym do kolejnej, bardziej zaawansowanej fazy pod względem merytorycznym.
3. Zdolność do wypracowania – na podstawie studiów literaturowych i badań empirycznych własnych, autorskich wniosków, dotyczących specyfiki funkcjonowania uczelni publicznych w Polsce na tle zidentyfikowanego i scharakteryzowanego przez Doktorantkę złożonego, wieloczynnikowego kontekstu badań.
4. Dostrzeżenie i spójne zaprezentowanie sprzeczności występujących w formule uczelni publicznej, co może stanowić punkt wyjścia kolejnych badań i poszukiwania zintegrowanych koncepcji i metod zarządzania tego typu organizacją, w tym koherentnego podejścia do różnych oczekiwań wielu grup interesariuszy uczelni.
5. Opracowanie modelu zarządzania polityką informacyjną uczelni publicznej wraz z etapami jej formułowania i praktykowania.
6. Zgromadzenie obszernego, wartościowego pod względem poznawczym materiału empirycznego, uzyskanego dzięki odpowiednio przygotowanej metodzie i narzędziom badawczym.
7. Umiejętne tworzenie cząstkowych, syntetycznych podsumowań poszczególnych rozdziałów.

8. Sformułowanie w zakończeniu pracy wniosków generalnych oraz dwudziestu sześciu wniosków szczegółowych pozwala na dokładne rozpoznanie ustaleń Doktorantki, a jednocześnie wskazuje na zdolność syntetycznego ujęcia wyników przeprowadzonych badań.

Pytania i uwagi krytyczne

Po lekturze recenzowanej pracy nasuwają się następujące pytania, na które Recenzent chciałby usłyszeć odpowiedzi w trakcie publicznej obrony:

1. Jaki model polityki informacyjnej uczelni publicznej, z jakimi podstawowymi zasadami i na jakim poziomie dojrzałości będzie prawdopodobnie funkcjonował po wdrożeniu nowej ustawy prawo o szkolnictwie wyższym, tzw. Ustawy 2.0, np. po wprowadzeniu szerszych kompetencji rektora ?
2. Jakie elementy współtworzą markę uczelni publicznej, a szerzej jej marketing w kontekście prowadzenia polityki informacyjnej z interesariuszami uczelni, na przykład w ramach współpracy badawczej uniwersytetu z otoczeniem gospodarczym?
3. Jaki model przywództwa powinien być rekomendowany rektorom uczelni publicznych w świetle wniosków wynikających z dysertacji?

Mankamenty pracy:

1. Omówione we *wprowadzeniu* relacje znaczeniowe między pojęciami: efektywność, sprawność, skuteczność wymagają doprecyzowania. Autorka ma rację, iż należy odróżniać wskazane pojęcia, gdyż nie są to synonimy, lecz Jej wyjaśnienia nie są dostatecznie precyzyjne. Warto przypomnieć, że według T. Kotarbińskiego w sensie uniwersalnym pewną postacią sprawności jest skuteczność, korzystność, jak i ekonomiczność.
2. Niektóre zagadnienia, w tym odnoszące się do marki czy też danych i wiedzy zostały przedstawione zbyt szczegółowo.
3. W rozdziale czwartym cele i zadania polityki informacyjnej mogły być rozpisane graficznie w postaci grafu wzajemnych powiązań.
4. Przedstawione poziomy dojrzałości mają zbyt ogólną charakterystykę.

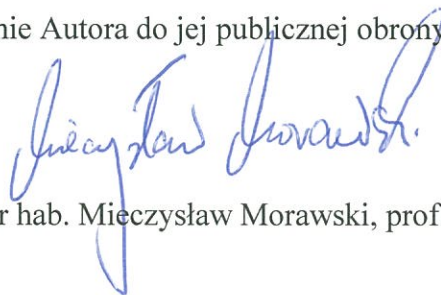
5. Ponowne definicyjne rozstrzygnięcie, czym jest polityka informacyjna w końcowym rozdziale czwartym wydaje się zbyteczne.
6. Występują pojedyncze błędy redakcyjne: powielenie w tym samym przypisie tego samego stwierdzenia (s.91), zasadzie wskazywania strategicznych wartości nie został przypisany numer porządkowy (s.93), brak tytułu tabeli nr 1 (s. 103-105).

Wnioski końcowe

Na podstawie dokonanej oceny stwierdzam, że mgr Agnieszka Kamińska wybrała ważny i aktualny problem naukowy. Praca stanowi oryginalne opracowanie modelu zarządzania informacją w uczelni publicznej. Autorka wykazała się ogólną wiedzę teoretyczną w obszarze tematycznym rozprawy oraz zdolnością i przygotowaniem do samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Recenzowana rozprawa doktorska mgr Agnieszki Kamińskiej spełnia ustawowe kryteria wymagane od rozprawy doktorskiej, określone w art.13 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz. 595 z późniejszymi zmianami).

Ze względu na szczególne, wymienione wyżej walory recenzowanej dysertacji, wnioskuję o jej wyróżnienie.

Reasumując, biorąc pod uwagę wysokie walory naukowe pracy doktorskiej mgr Agnieszki Kamińskiej pt. "Polityka informacyjna uczelni publicznej – ujęcie modelowe" stwierdzam, że recenzowana rozprawa odpowiada wymaganiom stawianym pracom doktorskim, stąd wnoszę o przyjęcie pracy i dopuszczenie Autora do jej publicznej obrony.

Dr hab. Mieczysław Morawski, prof. UE

